

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

ORGANICKÉ UPOUTÁNÍ NA PRÁCI

Kolikrát jsme za poslední rok skloňovali slovo svatost, dar.

Část letošní dovolené jsme s manželem trávili v Schönstattě. Tentokrát vůbec ne pracovně. Měli jsme kolo a navštěvovali místa a lidi, kteří jsou pro nás darem a cestou ke svatosti, která a kteří jsou hluboko v kořenech našeho povolání. Když jsme se vypravili na kněžský hřbitov za našimi asistenty, P. Mosbachem a P. Bollem, zastavili jsme se u čerstvého hrobu P. Marmana. Připadla mi vzpomínka na anketu, která probíhala při jubileu 2014, měla zjistit, po čem naše srdce touží. P. Marman odpovídá – být svatým.

Co to asi chtěl? **Co chcete vy, když chcete být svatými?**

Je to otázka na tělo, že? **Co motivuje mě, abych volil cestu ke svatosti. Mám nějakou vnitřní motivaci?** Má s tím

něco společného můj osobní ideál? Moje úmluva lásky s MTA?

A pokud takovou cestu chci volit, **co mám dělat?**

Nejdřív kousek teologie a vědy. V papežské exhortaci GAUDETE ET EXULTATE se píše o tom, co je svatost. Papež František říká, že blahoslavenství jsou křesťanovým průkazem totožnosti. Ptáme-li se tedy, jak se stát dobrým křesťanem, odpověď je jednoduchá: je zapotřebí, aby každý svým způsobem konal to, co říká Ježíš v promluvě o blahoslavenstvích (Srov. Kázání z Domu sv. Marty, 9. 6. 2014). „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“

Když srdce miluje Boha a bližního (srov. Mt 22,36-40), a je to jeho pravý úmysl, nikoli prázdná slova, pak je toto srdce čisté a může vidět Boha. Ježíš slibuje, že ti, kdo mají čisté srdce, „budou vidět Boha“. Uchovat srdce čisté ode všeho, co špiní lásku, je svatost.

Navíc slovo „šťastný“ či „blahoslavený“ se stává synonymem slova „svatý“, protože vyjadřuje, že člověk, který je věrný Bohu a žije Jeho Slovo, dosahuje pravého života v sebedarování. Naše svatost je naší odpovědí lásky na Boží touhu po nás. Je to naše účast na Božím životě. „Pozorujeme kus železa. Je drsné, bez barvy, studené a nehezké. A nyní je vložím na delší dobu do ohně. Jak bude vypadat potom? Ponořené do žhavé výhně takřka do sebe přijme oheň, je ohněm proniknuto, vypadá jako oheň, zůstává však železem.

Podobně je tomu s naší duší. Při křtu je ponořena do žaru Božího života, je jím prostoupena a proniknuta. Jako železo přijme vlastnosti ohně, tak přijímá omilostněná duše účast na Boží činnosti poznávání a lásky. Poznává podobně jako Bůh, miluje podobně jako on. Dostává nový smysl pro Boha a všechno Boží, podobně jako umělec vycítí všude krásu a harmonii.“

Můžeme si také my říci na konci dne, měsíce nebo na sklonku svého života: Dílo a jen dílo, které mi Otec uložil, jsem dokončil, sloužil jsem mu se všemi schopnostmi přirozenosti a milostmi, které mi propůjčil?

LÁSKA K PRÁCI jako zdroj štěstí
*V tomto roce jsme si několikrát opakovali, že **svatost je bohumilou harmonií mezi výrazným upoutáním na Boha, práci a lidi ve všech životních situacích.***

V úvodu své knihy Anette Nailisová píše, že láska k práci, podobně jako k Bohu, má být *vysokého stupně, trvalá a zdůrazněná citem.*

Jak je to s prací? Jak se na ni „Bohu mile“ poutat? Asi celým srdcem. Práce se pak stává cestou, jak se přiblížit Bohu, jak se stát svatým. To ale neznamená, že budeme pracovat jen, když máme náladu a přináší nám okamžité potěšení. Každá práce, když stojí za to, stojí za to, aby se udělala pořádně, tj. žádá si všechnu naši sílu a pozornost. Jen tak bude chválit a velebit nebeského Otce. Máme se ptát: **Jak udělá tato práce Bohu nejvíc radost?**

Neznamená to, že se máme strhat, že se budeme moci pochlubit, kolik jsme toho stihli. Nezáleží na množství, ale jestli ji děláme celým srdcem a s láskou.

Letos v létě jsem byla na exerciciích v kolínském klášteře. Kromě mnoha modliteb jsme denně hodinu pracovali. Nebylo třeba myslet na nic jiného než na uloženou práci. Na ostří nože při krájení zeleniny, na měkkost a vůni skládaného prádla, na krásu přesazovaných květin...

Byli jsme stvořeni ke štěstí.

Hledáme peníze a majetek, úctu, uznání a požitky, protože chceme být šťastní. Milujeme Boha a zůstáváme mu věrní, - opět vědomě nebo nevědomě - abychom se stali šťastnými. Prameny štěstí jsou přemnohé. Jedny jsou jasné a čisté, jiné

zakalené a zkažené. K čistým pramenům štěstí patří také práce.

Popřemýšlejme, kdy nás práce, kterou jsme dělali, naplnila štěstím – štěstím, že jsme vytvořili něco, z čeho mohli mít radost i jiní. Štěstím, že chutnalo, co jsme uvařili, nebo se naše domácnost leskne a voní, nebo nehraje ten natřený plot...

S ligovými rodinami jsme se k tomuhle tématu dívali na film „Mr. Church“. Černoch vezme práci v péči o umírající matku s dítětem, ale věnuje se i sám sobě - hodně čte, po večerech hraje na klavír - a přitom si v sobě nese velmi hluboké zranění, které touto prací naplněnou láskou až do posledního vynášení odpadků léčí.

Z některých lidí máte dojem, že vyhnání Adama a Evy z ráje spojují s prokletím práce, když se říká: V potu tváře budeš dobývat svůj chléb... Ale práce jako taková není prokleta. Proklet je jen člověk a země. Často vůbec netušíme, že práce je více *rajským štěstím* než rajskou kletbou. Vždyť Adam a Eva pracovali už před dědičným hříchem. Nebylo to však pro ně tvrdou nutností, nýbrž svatým povoláním, částí jejich rajského štěstí. A k tomuž jsme Stvořitelem pozváni i my. Nenechme si to poslání vzít.

Písmo svaté říká: „A Hospodin vzal člověka a postavil ho do rajské zahrady, aby ji obdělával a udržoval

v pořádku“ (Gen 2,15). Možná teď půjдете ještě raději zazimovat svou zahradu, skleníky, záhony, vinohrad... Píše se:

„Z Edenu vychází řeka, aby napájela zahradu.“ (Gen 2,10). Tělesná práce byla zjevně částí ráje. I hlava měla pracovat. Bůh přivedl k Adamovi všechna zvířata, aby je pojmenoval. Vzpomeňme na Indiány, ti dostávají své jméno až na prahu dospělosti a to s pomocí vlastnosti, která je charakterizuje. Jméno vyjadřuje podstatu věci. Adam tedy musel zvířata pozorovat, poznat jejich povahu, neboť teprve potom mohl utvořit jméno, které by jim odpovídalo. Vlastně i tady jsme pozváni ke spolupráci na díle stvoření. Mnozí z nás ale nedostanou tu výsadu mít tvořivou práci. Musí pracovat v zaměstnání jen velmi mechanicky, jen jako malá částička velkého kolosu. Jak z toho ven. Sestra Anna má oblíbený příběh tří kameníků. Na dotaz muží otesávajícímu kámen, první odpovídá: „tesám do kamene“, druhý: „vydělávám peníze, abych zabezpečil rodinu“, a poslední: „stavím katedrálu“. Zkusme se dnes zamyslet, **co děláme my při své každodenní námaze**. Ať už je naše práce jakákoliv. Dáváme své práci ještě další smysl, ptáme se, jak z nás má náš nebeský Otec největší radost?

A v neposlední řadě? Umím odpočívat? Jak si odpočinu po vykonané práci?

Ještě malá poznámka. Naše práce může být modlitbou. O tom jsme již slyšeli, snad se o to i snažíme = před započatím práce chválím Boha a předem mu odevzdávám svoje dílo. Pak se během činnosti střelnými modlitbami napojuji vzhůru. ALE: svoje denní modlitby nemohu „nahrazovat prací“, je třeba dát Bohu ten čas v klidu, kdy se láska probouzí. Stále rostoucí láska pak sama dbá na to, že se intervaly mezi „napojením nahoru“ stále zkracují.

„Pamatuj, Bohumilo,“ – říká zkušený svatý František Saleský – „abys denně vcházela do samoty svého srdce, zatímco jsi zevně ve společnosti nebo při práci. Ať je kolem tebe sebevíce lidí, nemohou ti zabránit v této vnitřní samotě, neboť nejsou kolem tvého srdce, nýbrž kolem těla. Tvé srdce zůstává samo pro sebe a samo před Božím zrakem.

„Toto cvičení lze spojit se všemi pracemi a zaměstnáními, aniž bychom je v nejmenším přerušili, vždyť vyžaduje jen kratičké zastavení, které nás v tom, co máme právě dělat, daleko více povzbudí, než zabrzdí. Cestující, který vypije trochu vína, aby občerstvil své srdce a patro, nepřerušit tím svou cestu, spíše se posilní, aby rychleji a lehčeji mohl jít svou cestou a zastaví se jen proto, aby rychleji pokračoval.“

Kdo takto udělá Boha stále více středem své práce a svého působení, není *vnitřně nikdy sám*. Úcta před

všudypřítomným Bohem jej chrání před hříchem a povzbuzuje ho k hrdinným činům svatého všedního dne.

Mluvíváme o dobrém úmyslu = úkon vůle, kterým zušlechťuji to, co dělám.

Protože je úkonem lásky, stávají se všechny skutky skrze něj dokonalejšími, plnějšími, ještě víc přispívají k Boží oslavě. Stejně jako se hodnota zlatého prstenu zvýší diamantem.

A ještě jeden požadavek. Dobrý úmysl má svůj dosah jen tehdy, když je spojený s odpoutáním. Bez odpoutání není čistě lásky (str 61). Láska je upoutáním vzhůru a nemůže být bez odpoutání směrem dolů – kontrolní otázka, jestli to s ryzostí naší lásky nebo našeho dobrého úmyslu tak máme: co to s námi udělá, když je naše práce nebo dobře míněný skutek nepřijat, když je z toho ostuda nebo naše práce nemá úspěch? Tady se tříbí, jestli to opravdu bylo k Boží slávě nebo k naší cti a oslavě.

Kateřina Stejskalová

(citace, kromě uvedených, z „Svatost všedního dne“)

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz